

Nie boję się słowa „star

Aktorstwo to zawód, za który płaci się wysoką cenę

Czym dla Pani jest sukces?

Radością. Satysfakcją. Zdaniem egzaminu przed samą sobą. Sukces daje potwierdzenie, że moja praca jest pożyteczna. Świadczą o tym reakcje widzów. Że pamiętają, bo podchodzą i dziękują. Oni są najważniejsi. Uświadamiają, kim byłam w przeszłości. Kim jestem dzisiaj. Oni dają świadectwo, że nie zmarnowałam życia.

Odnoszę wrażenie, że jest Pani zdystansowana do siebie i życia?

To nie jest tak, że, otrzymując oficjalną nagrodę, nie cieszę się. Cieszę się bardzo, ale w zyciorysie moim dzisiaj już nie ma to takiego znaczenia jak dawniej, w młodości. Wiem, co mówię, ponieważ bardzo długo pracowałam dla Skolimowa (Dom Artystów Weteranów Scen Polskich) i przebywałam ze starszymi ludźmi. Nauczyłam się dystansu i pokory od moich starszych kolegów. Widziałam, jak przeniesione z przeszłości napięcia, ambicje, współzawodnictwa zaczynają odpływać. Z perspektywy całego życia nie mają żadnego znaczenia.

A co ma znaczenie?

Spełnienie obowiązku, mówiąc inaczej - społecznej misji. W żadnym kraju status aktora nie miał tak wysokiej rangi jak w Polsce. Na to wpłynęła polityczna sytuacja - zabory. Ponad 100 lat pozostawały dwa obszary, w których można było oficjalnie używać języka polskiego. Były to tylko kościół i teatr. Natomiast podczas okupacji niemieckiej aktorzy odmówili grania w teatrach, które były wyłącznie pod niemiecką dyktando. Były to tylko kościół i teatr. Natomiast podczas okupacji niemieckiej aktorzy odmówili grania w teatrach, które były wyłącznie pod niemiecką dyktando. Moje pokolenie, kończące szkołę teatralną, otrzymało od swoich pedagogów pewien rodzaj

Odciskanie dłoni na Festiwalu Gwiazd w Międzyzdrojach w 2003 roku

Na Targach Książki w Warszawie

dumy zawodowej, która w określonych sytuacjach zamieniała się w misję. Dlatego przeszkadza mi dzisiaj fakt, że status aktora bardzo się obniżył w ocenie społecznej. Przyczyniają się do tego również pisma kolorowe, w których nie czytamy o istocie pracy aktora, o trudzie profesji, o cenie, jaką się płaci, o bólu z powodu braku pracy. Pisze się wyłącznie o życiu prywatnym, o romansach, balangach, rozwodach, plotkach. A dlaczego nie o zmęczeniu również, frustracji, tremie, kłopotach z powierzoną rolą? O cenie, jaką się płaci za nieustanną gotowość do pracy, mimo choroby, niedyspozycji, rozpacz, bo odszedł ktoś bliski. Dlaczego nie pisze się o prawdzie bycia aktorem? Takie ujęcie naszego życia dezinformuje młodych i daje fałszywy obraz. Czy Pani wie, że w latach 80. na egzaminy wstępne zgłaszało się ok. 400 kandydatów? Teraz dobrze ponad tysiąc! Bo to takie łatwe, kolorowe, fajne życie. Oczywiście w reklamie łatwego życia ma swój udział telewizja.

Mając przed sobą osobę tak doświadczoną, zapytam wprost - czy spotkała się Pani osobiście z problemem dyskryminacji ze względu na wiek?

W Polsce nie lubimy słów „stary”, „starość”. One uważane są za niewłaściwe, nietaktowne. Dlatego o ludziach starszych nie pamięta się. Ja się tych słów nie boję. Wszłam w przedział swojego życia, który nazywa się starością. Tak, jestem stara. Dlaczego u nas stosunek otoczenia do ludzi starszych jest nieakceptujący? Wręcz pogardliwy! Wiąże to z brakiem kultury.

Może Pani poprzec to przykładami?

Codziennosc. Na ulicy, na pasach na jezdni, kiedy prowadzę samochód, kiedy stoję w kolejce po bilet do kina. Nawet zdarza się w szpitalu, w pokoju zabiegowym.

Czy w życiu zawodowym spotkała się Pani z tym problemem?

Młodzi miewają z tym problemem, ale oni nie mają wzorców.

Pokolenie Wielkich, jak Igor Śmiałowski, Aleksander Bardini, Andrzej Łapicki, Janusz Warmański, Adam Hanuszkiewicz, Gustaw Holoubek - odeszło.

Ogląda Pani seriale?

Rzadko. Irytuję się, jak wpływają na jakość aktorstwa.

Czyli?

Złe! Powierzchnowość. Zewnętrzność. Żle mówią.

Ale wyznacznikiem popularności aktora jest jego udział w popularnym serialu. Serial to też stabilizacja?

Mają na utrzymaniu rodziny. Życie.

Zobaczmy Panią jeszcze na scenie?

Już nie, ale chodzę na premiery i jestem zorientowana, co się w moim państwie dzieje.

Co zatem aktualnie robi Zofia Kucówna?

Czasem jestem zapraszana na poetyckie koncerty. Opracowałam kilka programów poetyckich, z którymi odwiedzam Polskę.

Czego Pani życzyć?

Zdrowia. Proszę o zdrowie, bo ono jest najważniejsze. Pozwala podobno góry przetranszować.

Rozm. E. Kolaszińska-Bazan

Z aktorem Witoldem Sadowym

OŚĆ”

Aktorstwo
dla pani
Zofii to misja
i edukacja
młodego
pokolenia

Zofia Kucówna **personalia**

Urodzona: 12 maja 1933 roku w Warszawie. **Kariera:** W 1955 roku ukończyła Wydział Aktorski Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej w Krakowie. Była aktorką Teatru Młodego Widza w Krakowie i Teatru im. Juliusza Osterwy w Lublinie. Występowała na deskach teatrów warszawskich: Powszechnego, Narodowego, Ateneum, Dramatycznego i Współczesnego. Współpracowała z Teatrem Polskiego Radia i Teatrem Telewizji. Na koncie ma wiele ról filmowych oraz serialowych. Autorka książek: „Zatrzymać czas”, „Zdarzenia potoczne”, „Zapach szminki”, „Opowieści moje”, „Szara godzina”. **Prywatnie:** Była żoną Adama Hanuszkiewicza.

